

Hellige Nikolai –

den første russisk-ortodokse menighet i Norge

Hellige Nikolai er navnet på en av kirkens mest kjente og elskede helgener, men det er også navnet på den første ortodokse menighet i Norge i moderne tid, som er viet til ære for hl. Nikolai.

På begynnelsen av dette århundre fantes det ingen ortodoks menighet i Norge, om en ser bort fra de ortodokse skoltesamer i Finnmark. Russland er Norges nærmeste ortodokse land, og det var russerne som brakte den ortodokse kirke hit på begynnelsen av 1900-tallet. I Oslo – den gang Kristiania – fantes en russisk legasjon eller konsulat, men den russiske kolonien som var knyttet til det var for liten til å oppebære annen religiøs aktivitet enn å tilkalle den russiske presten i Stockholm for å forrette kirkelige handlinger som dåp, ektevigsel og begravelse en gang i blant. Leder for dette russiske miljø i Kristiania var konsul Christofor Kristi.

Forandringen inntrådte først med den russiske revolusjonen og den påfølgende borgerkrigen. Disse hendelser drev millioner av mennesker på flukt ut i Europa. Således også til Norge. Den første offentlige ortodokse gudstjeneste i Kristiania var "sjelemessen" for den myrdede russiske tsarfamilien, forrettet av prosten Rumjantsev i det russiske konsulatet i nærvær av kong Haakon, det diplomatiske korps og den russiske koloni, behørig beskrevet i *Tidens Tegn* 7. august 1918.

Borgerkrigen i Russland gikk mot nederlag for de "hvite" – og nordarmeen, ledet av general Miller, evakuerte. I 1920 gikk ca. tusen mennesker ombord i isbryteren "Kuzma Minin" som la ut fra Arkhangelsk med kurs vestover. Båten som hadde fire ganger flere passasjerer enn den var registrert for, la først til kai i Tromsø, hvor flyktningene ble registrert og gjennomgikk hygienisk kontroll 6. mars. Deretter bar det videre sørover – til Stjørdalen, hvor flyktningene ble innkvartert i brakkene i militærleiren på Værnes og Øyangmoen. Med blant flyktningene var også presten Nikolai Podosenov. Han organiserte så den første russisk-ortodokse påskefeiring på norsk jord – med gudstjeneste i en av brakkene i Værnes leir. Senere forrettet han også to ektevielser. Alt behørig rapportert i *Stjørdalens Blad* (16. april og 11. mai 1920) Etter en stund ble flyktningene flyttet sørover – en del ble boende i Lillehammer en tid – omtrent halvparten forlot Norge og reiste lenger sydover i Europa – og de resterende trakk stadig nærmere Oslo.

Приход св. Николая –

первый русский православный приход в Норвегии

Святитель Николай – один из самых известных и почитаемых церковью святых. В его честь назван первый православный приход в Норвегии в новейшее время.

В начале XX века православных приходов в Норвегии не существовало, если не считать небольшой части исконного населения провинции Финнмарк – саамов, издавна исповедующих православие. Россия – ближайшая к Норвегии православная страна, и именно русские принесли сюда православие в начале XX века. В Осло, носившем в те времена название Христиания, имелась как российская миссия, так и небольшая русская колония вокруг нее, возглавляемая консулом Христофором Кристи. Однако, эта община была слишком мала для того чтобы создавать на ее базе постоянный приход. Вместо этого для отправления религиозных обрядов – крещения, венчания и отпевания – периодически приглашали православного священника из русской церкви в Стокгольме. Перемены начались вскоре после революции 1917 года и последовавшей за ней гражданской войны, когда миллионы беженцев из России оказались в Европе. Некоторое их количество прибыло и в Норвегию. Первой публичной православной службой в Христиании стала

панихида по убиенной царской семье, отслуженная священником Румянцевым в помещении российского консульства в присутствии короля Хокона, дипломатического корпуса и членов русской колонии, как сообщала газета *Tidens Tegn* от 7 августа 1918 г.

Развитие событий на полях гражданской войны в России шло к поражению «белых». Северные части Белой армии под командованием генерала Миллера были эвакуированы. В 1920 г. около тысячи человек поднялись на борт ледокола «Кузьма Минин», который вышел из Архангельска и взял курс на запад. Имевший на борту вчетверо больше пассажиров, чем разрешалось регистрационным свидетельством, «Кузьма Минин» сделал свою первую остановку в порту Трумсё, где 6 марта беженцы прошли регистрацию и санитарный контроль. Затем плавание продолжилось на юг – в Стъёрдален, где беженцев разместили в казармах военных лагерей Варнес и Эйангмуэн. Находившийся в их числе священник Николай Подосенов организовал в Варнесе первое празднование православной Пасхи на

Маршрут путешествия белоэмигрантов, прибывших в Норвегию на ледоколе «Кузьма Минин» весной 1920 г.

Denne gruppen russiske flyktninger ble basis for den menighet som senere ble dannet. Allerede 11. mai 1921 var det møte i konsulatet, hvor prosten Rumjantsev fra Stockholm undersøkte mulighetene for opprettelse av en filialmenighet i Oslo. Et nytt møte 16. mai vedtok å organisere en slik menighet under ledelse av konsul Kristi. Men initiativet ble uten resultat. Årsaken til det må vi nok finne i uenighet mellom den gamle (veletablerte) russerkoloni rundt konsulatet, organisert i "Russisk frendelag", og de nyankomne (ubemidlede) flyktningene som organiserte seg i "Russiske Emigranternes Forening". Årene mellom 1921 og 1929 så kun sporadisk kirkelig aktivitet – på anmodning fra den ene eller den andre gruppen, med gudstjenestelokale i konsulatet og Vestheim skole.

I 1929 ble det opprettet en initiativgruppe for stiftelse av en russisk ortodoks menighet i Oslo. Den bestod av oberst E. Gorjunov, løytnant P. Rimski-Korsakoff og P. Jankov. Dette initiativet involverte hjelpepresten til Rumjantsev, fader Aleksandr Roubets, som krevde at de to russiske foreningene først måtte enes om å danne menighet. Og det resulterte i "generalforsamlingen" for alle ortodokse som bodde i Oslo 8. april 1931, hvor menigheten ble formelt opprettet med Stockholms-presten Peter Rumjantsev som forstander.

Menighetens viktigste oppgave var å organisere noen få årlige gudstjenester. Fra og med 1931 – altså fra menighetens egentlige grunnleggelse – ble det slutt på dens ambulerende tilværelse, ettersom man da fikk tillatelse til å benytte Capella Johannea ved Prestenes Kirke (Majorstuen Kirke). Det ble forrettet gudstjenester 3–4 ganger i året: til jul, til påske, på sommeren og kanskje en og annen gang i tillegg, foruten kirkelige handlinger som dåp, begravelse og vielse. Blant medlemmene ble det samlet inn ikoner, tekstiler, bøker og andre nødvendige ting til bruk under gudstjenestene og for å utsmykke den "sammenleggbare" kirken. Til gudstjenestene ble det hver gang satt opp alter, ikonostas, store lysesaker osv., og Capella Johannea ble forvandlet til en riktig ortodoks kirke. I 1933 ble menighetens kirkelige utstyr betraktelig utøket og beriket ved en stor donasjon fra Den finske ortodokse kirke. En hel ikonostas (7 store ikoner), Epitafion og andre tekstiler fra 17–1800-tallet fra det gamle Valamoklosteret. Ved særlige anledninger fikk man også benytte selve Prestenes Kirke – som f. eks. da den rumenske prins Sturdza og frk. Kvaal ble viet i 1937, og da man forrettet "sjelemesse" for dronning Maria av Hellas i 1938 i nærvær bl. a. av kong Haakon. I disse årene ble menigheten støttet økonomisk av den rumenske legasjon i Oslo ved dens leder Jurasco. I hele denne oppbyggingstiden ble menigheten ledet av Georg von Mekke som formann og major Eugenij Gorjunov som kirkeeldste.

I 1935 døde presten Rumjantsev og f. Aleksandr Roubets blir menighetens nye forstander, selv om han fortsetter å bo i Sverige. I 1936 blir menigheten uavhengig i forhold til Stockholm. F. Aleksandr Roubets' fremste anliggende var å skaffe menigheten permanent og eget gudstjenestelokale. Det endte med at menigheten i 1939 fikk overta krypten under Capella Johannea som fast kirkerom. Det ble samlet inn midler blant medlemmene. Arkitekt Kirsten Sand fikk i oppdrag å tegne kirken, mens ing. Ellefsen fikk bygningsarbeidene. Dette pågikk høsten 1939 og 4. januar 1940 ble kirken høytidelig innviet etter det urgamle ritualet i nærvær av fulltallig menighet og mange innbudte representanter fra Den Norske Kirke. Spesielt må nevnes pastor Prytz i Prestenes Kirke som helt fra begynnelsen av var velvillig innstilt og behjelpelig overfor menigheten. Mellom ham og Roubets var det også et godt vennskap.

norvejske land, avsluttet en festlig liturgi i en av kasernene. Senere samme dag ble to par gift. Merknader om disse hendelser kan leses i avisen Stjørdalens Blad (Stjørdalens Blad) av 16. april og 11. mai 1920. Etter en tid ble de fleste flyktningene overført til den sørlige delen av Norge. Noen av dem ble plassert i Lillehammer, og på samme tid ble de fleste av dem overført til Oslo. De fleste av dem ble plassert i Oslo.

Nettvernet ble grunnlagt av russiske emigranter fra Russland og ble grunnlagt for fremtiden. Den ble etablert i Oslo. Den bestod av oberst E. Gorjunov, løytnant P. Rimski-Korsakoff og P. Jankov. Dette initiativet involverte hjelpepresten til Rumjantsev, fader Aleksandr Roubets, som krevde at de to russiske foreningene først måtte enes om å danne menighet. Og det resulterte i "generalforsamlingen" for alle ortodokse som bodde i Oslo 8. april 1931, hvor menigheten ble formelt opprettet med Stockholms-presten Peter Rumjantsev som forstander.

I 1929 ble det opprettet en initiativgruppe for stiftelse av en russisk ortodoks menighet i Oslo. Den bestod av oberst E. Gorjunov, løytnant P. Rimski-Korsakoff og P. Jankov. Dette initiativet involverte hjelpepresten til Rumjantsev, fader Aleksandr Roubets, som krevde at de to russiske foreningene først måtte enes om å danne menighet. Og det resulterte i "generalforsamlingen" for alle ortodokse som bodde i Oslo 8. april 1931, hvor menigheten ble formelt opprettet med Stockholms-presten Peter Rumjantsev som forstander.

Den viktigste oppgaven til menigheten var å organisere noen få årlige gudstjenester. Fra og med 1931 – altså fra menighetens egentlige grunnleggelse – ble det slutt på dens ambulerende tilværelse, ettersom man da fikk tillatelse til å benytte Capella Johannea ved Prestenes Kirke (Majorstuen Kirke). Det ble forrettet gudstjenester 3–4 ganger i året: til jul, til påske, på sommeren og kanskje en og annen gang i tillegg, foruten kirkelige handlinger som dåp, begravelse og vielse. Blant medlemmene ble det samlet inn ikoner, tekstiler, bøker og andre nødvendige ting til bruk under gudstjenestene og for å utsmykke den "sammenleggbare" kirken. Til gudstjenestene ble det hver gang satt opp alter, ikonostas, store lysesaker osv., og Capella Johannea ble forvandlet til en riktig ortodoks kirke. I 1933 ble menighetens kirkelige utstyr betraktelig utøket og beriket ved en stor donasjon fra Den finske ortodokse kirke. En hel ikonostas (7 store ikoner), Epitafion og andre tekstiler fra 17–1800-tallet fra det gamle Valamoklosteret. Ved særlige anledninger fikk man også benytte selve Prestenes Kirke – som f. eks. da den rumenske prins Sturdza og frk. Kvaal ble viet i 1937, og da man forrettet "sjelemesse" for dronning Maria av Hellas i 1938 i nærvær bl. a. av kong Haakon. I disse årene ble menigheten støttet økonomisk av den rumenske legasjon i Oslo ved dens leder Jurasco. I hele denne oppbyggingstiden ble menigheten ledet av Georg von Mekke som formann og major Eugenij Gorjunov som kirkeeldste.

Under krigen fikk menigheten vanskeligheter. Presten som bodde i Sverige, fikk stadig avslag på sine søknader om innreisevisum og likeså ble valutasøknadene hans til dekning av utgiftene avslått. Dette fikk noen av menighetsmedlemmene til å reise spørsmål om stasjonær prest i Oslo, og en "initiativgruppe" ble organisert. Gjennom P. Rimski-Korsakoff fikk de kontakt med Kirkedepartementet, som bevilget en større sum til det formålet. Men dette ville ikke menighetsrådet akseptere – og "initiativgruppen" tok over for menighetsrådet som trakk seg tilbake. Under krigens siste år var der en viss aktivitet i kirken, ettersom man fikk prest fra det tyskoppkjerte Russland, fader Eugenij Vasiljevitch. En stor begivenhet var det da utsendinger fra general Vlassov kom på besøk til Oslo. Det ble forrettet gudstjeneste med appell for å vinne den lokale kolonis støtte i kampen mot Sovjetstyret.

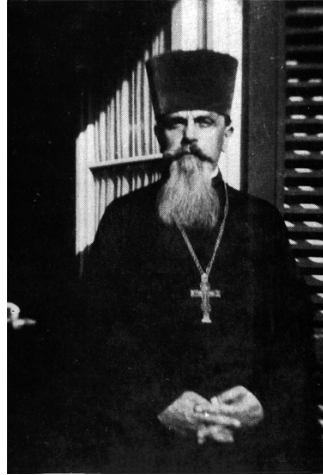
Etter krigen tok det legale menighetsrådet over igjen, men nå ønsket f. Aleksandr Roubets å bli avløst på grunn av sykdom. Og i 1947 overtok den unge presten f. Ilija Adamoff, som kom fra Estland via Sverige med kone og to døtre. Etter fem år reiste han til Amerika.

Den russiske koloni i Norge var aldri stor, og med årene skrumpet den betraktelig inn. Riktignok kom det noen nye, små grupper etter krigen, men slett ikke nok til å oppveie frafallet blant de gamle. Dessuten var en del av de nyankomne gamle og utslitte selv, de hadde reist gjennom Sibir, hadde bodd i årevis i Hong Kong, Shanghai eller Istanbul – før de endelig kom til Norge som lavprioriterte flyktninger.

Menigheten fikk snart et merkbart innslag av ikke-russiske medlemmer, og det var den prinsipielt åpen for. Det står intet i menighetens statutter om at den er "russisk". Men ikke alle de russiske medlemmer var fornøyd med den utvikling som foregikk. Og i 1952 fikk menigheten ny prest som både var konvertitt og ikke-russisk, fader Therapon Hümmerich. Det var f. Therapon som fikk Flyktningerådet til å opprette flyktningehjemmet "Granlien" på Helgøya i Mjøsa, og i 1956 ble det innredet et riktig russisk-ortodokst kapell der, ettersom det fortrinnsvis bodde russere fra det fjerne Østen der, og pensjonærene var selv aktivt med i dette arbeidet. Dit reiste han flerfoldige ganger hvert eneste år for å forrette gudstjeneste. I 1983 ble Granlien Flyktningehjem nedlagt og kapellet demontert. Minnet om denne tiden har vi i den ortodokse parsellen på Helgøye kirkegård med de mange russiske korsene. Her ble fader Therapon selv gravlagt i 1988, og siden da har menigheten tradisjon med å forrette minnegudstjeneste hver sommer for dem som ligger der. Ofte skjer det i samarbeide med den lokale menighet.

På slutten av 70-tallet så det ut til at menigheten ville dø bort. Fader Therapon ble syk og kunne ikke lenger forrette gudstjeneste, og ingen ny prest kom. Noen år stod kirken stengt. Menigheten og dens virksomhet nærmet seg null-punktet, men med felles anstrengelser har det lyktes å gjenreise den og skape en vital og fremtidsrettet menighet.

• старому Валаамскому монастырю. В особых случаях православные службы проводились в самой Престенескирке – например, когда румынский принц Стурджа сочетался браком с фрёкен Кволь в 1937 г. Там же, в присутствии короля Хокона, была в 1938 г. отслужена панихида по греческой королеве Марии. В течение этого периода приход получал материальную поддержку румынской миссии в Осло под предводительством г-на Юраско. В течение всего этого начального периода приход возглавляли Георг фон Мекк (председатель) и майор Евгений Горюнов (приходской староста).

Fader Alexander Rubets,
forstander 1936-47

• В 1935 г., после смерти Румянцева, о. Александр Рубец стал настоятелем прихода, несмотря на то что он в течение какого-то времени по-прежнему постоянно жил в Стокгольме. В 1936 г. приход в Осло полностью отделился от стокгольмского. О. Александр считал своей первоочередной задачей нахождение постоянного помещения для церкви, которое было бы в полном распоряжении прихода. Его старания увенчались успехом, и в 1939 г. приход получает в бессрочное пользование крипту (подвальное помещение) под часовней Св. Иоанна. Для сбора средств была проведена подписка среди прихожан. Архитектор Кирстен Санд исполнила архитектурный проект помещения церкви. Строительные работы проводились под руководством инженера Эллефсена. Обустройство новой церкви продолжалось в течение осени 1939 г. Торжественное освящение храма состоялось 4 января 1940 г., в присутствии многочисленных прихожан и приглашенных гостей, в том числе представителей Норвежской церкви. Особо следует отметить заслуги пастора Престенескирке Притца, который с самого начала относился к православному приходу весьма доброжелательно и оказывал всяческую помощь. Рубца и пастора Притца связывала многолетняя дружба.

Fader Ilija Adamoff,
forstander 1947-52

• Во время Второй мировой войны приход испытывал значительные трудности. Постоянно проживающий в Стокгольме священник постоянно получал отказы как во въездной визе, так и в разрешении на обмен валюты для оплаты необходимых расходов. На фоне этих обстоятельств несколько прихожан поставили вопрос о том, чтобы пригласить в Осло постоянного священника, и создали «инициативную группу». От имени этой группы П. Римский-Корсаков обратился в норвежское Министерство по делам церкви, которое выделило для этой цели значительную сумму. Однако приходской совет счел невозможным принять эту помощь, и инициатива не получила развития. В последние военные годы церковь возобновила свою деятельность, после того как в Осло оказался о. Евгений Васильевич – священник, прибывший в Норвегию с оккупированных немцами советских территорий. Значительным событием стал визит генерала Власова в сопровождении свиты. В их присутствии была отслужена литургия с целью завоевания поддержки со стороны русской колонии в Норвегии в деле борьбы с Советской властью.

Menighetens pan-ortodokse karakter ble stadig tydeligere på slutten av 50-årene og begynnelsen av 60-årene ved større innslag av ikke-russere. Etter noen år ble det dog skilt ut en egen rent gresk menighet. Hl. Nikolai menighet forble uansett en overnasjonal eller nasjonalt nøytral menighet på den russiske tradisjonens basis. I 1986 ble hl. Nikolai kirke helt ødelagt av en brann som startet i det elektriske anlegget. Men takket være solidarisk hjelp fra menigheter og enkeltpersoner, samt det offentlige, ble reparasjonsarbeidene raskt satt i gang. Mesteparten av det gamle ble ødelagt eller svært skadet. Ny ikonostas og nye ikoner ellers ble laget av menighetens egen ikonmaler Ove Grant Svele, som har sin utdannelse bl. a. fra Paris. Nye liturgiske klær og annet utstyr ble innkjøpt fra Russland, Hellas og Polen. Menigheten tar vare på sine russiske tradisjoner og er bevisst sin identitet, men streber etter å bringe dette videre i en form og på et språk som også nye generasjoner forstår og kan betrakte som sitt.

Menigheten har den siste tid fått betraktelig mange nye russiske medlemmer og har i dag ca. 1100 medlemmer av svært mange nasjonaliteter. Gudstjenestene forrettes på kirkeslavisk og norsk hver helg og på større høytidsdager. I dag har menigheten også aktive og ekspanderende filialer både i Bergen og i Stavanger, hvor gudstjeneste forrettes regelmessig. Likeså har den en filial ved St. Georgs-kapellet i Neiden, hvor medlemmene fortrinnsvis er av skolte-samisk herkomst, og betrakter den ortodokse tro og tradisjon som vesentlig element i sin kulturelle identitet. I 1985 ble klosteret "Hl. Trifon Skita" opprettet til ære for hl. Trifon av Petsjenga. Det driver et lite forlag som bl.a. utgir tidsskrift og bøker, formidler artikler og foredrag.

Menigheten utgir et eget blad: "Hellige Nikolai Menighets Blad", som kommer ut fire ganger i året. Den har egen internettside: www.ortodoks.com. Foruten dette blir det arrangert seminarer og foredrag både innen "Ortodokst Forum" og i andre sammenhenger og gir vitnesbyrd om normativ ortodoks tro. Ikonmaling og korsang er andre uttrykk for dette kirkelige liv.

Menigheten er aktiv i samarbeide med andre kirker og menigheter, økumenisk og på annet vis. Representant for hl. Nikolai menighet har plass i Norges Kristne Råd, i Norsk Teologisk Samtaleforum, i Bønneuken for Kristen Enhet osv. Slik viser menigheten sin vilje til konstruktivt og pålitelig samarbeid.

Etter lang tids arbeid har det lyktes menigheten å samle tilstrekkelig penger til å kjøpe en eiendom som våren 2003 ble bygget om og som skal innvies 7. september denne høsten av erkebiskop Gabriel fra Paris. Kirkehuset som ligger i Tvetenveien 13 på Helsefyrt i Oslo, inneholder kirke, leilighet for presten og lokaler for andre aktiviteter.

Helt siden grunnleggelsen har menigheten vært underordnet **Exarkatet for russiske menigheter i Vest-Europa** med sentrum i Paris, som igjen er en del av det Økumeniske Patriarkat i Konstantinopel.

*Arkimandritt f. Johannes
Forstander for hl. Nikolai ortodokse menighet*

Fader Therapon Hümmereich,
forstander 1952-88

После войны законно избранный приходской совет возобновил свои полномочия, однако теперь о. Александр вынужден был просить об отставке по состоянию здоровья. В 1947 г. настоятелем прихода становится о. Илья Адамов, прибывший в Норвегию из Эстонии (через Швецию) с женой и двумя дочерьми. Прослужив в Осло пять лет, Адамов переехал в Америку.

Русская община в Норвегии никогда не была многочисленной, но с течением времени, она становилась все меньше и меньше. Даже прибытие нескольких новых групп иммигрантов после Второй мировой войны не могло компенсировать естественную убыль населения. К тому же многие из новоприбывших были пожилыми людьми, утомленными долгими скитаниями. В свое время эти беженцы выехали из Советской России через Сибирь, затем в течение многих лет жили в Гонконге, Шанхае или Стамбуле, прежде чем оказаться в Норвегии.

Вскоре приход стал значительно пополняться за счет православных нерусского происхождения. Это не противоречило уставу прихода, который никоим образом не определял церковь как «чисто русскую».

В то же время, не все русские прихожане приветствовали такое развитие событий. О. Ферапонт Хюммерих – новый священник, прибывший в Осло в 1952 году, также был нерусским по рождению, перешедшим в православие. Однако, именно О. Ферапонт добился от норвежского Совета по делам беженцев открытия дома для беженцев «Гранлиен» на острове Хельгё, что посреди озера Мьёса. Большинство проживающих в Гранлиене были пожилые люди, русские беженцы, прибывшие с Дальнего Востока. При их активном участии к 1956 г. в доме для беженцев была оборудована православная часовня, где о. Ферапонт много раз в год служил литургию. В 1983 г. дом Гранлиен был расформирован, и часовня прекратила свое существование. Сейчас о прежних временах напоминает небольшой православный участок на местном кладбище, где над многими могилами можно увидеть православные кресты. Здесь же в 1988 г. был похоронен и сам о. Ферапонт. С тех пор установилась традиция ежегодной поминальной службы по всем православным, похороненным на кладбище Хельгё. Часто богослужение проводится совместно с местным норвежским приходом.

В конце 70-х годов приход, казалось, был обречён на распад. О. Ферапонт был болен и не мог более служить, а нового священника не было. В течение нескольких лет церковь была закрыта. Уровень приходской деятельности достиг нулевой отметки. Однако вскоре, по приложению совместных усилий стало возможным возрождение жизнеспособной и активной общины, с уверенностью смотрящей в будущее.

В конце 50-х – начале 60-х годов общеправославный характер прихода становился все более заметным, по мере того как увеличивалось число нерусских прихожан. Через несколько лет выделился самостоятельный греческий приход. Церковь же св. Николая, по-прежнему следующая русской традиции, оказалась выполняющей роль своего рода над-национального, или, скорее, нейтрального с национальной точки зрения центра православной жизни. В то же время церковь, как изначально русская, бережно сохраняет память о своих основателях

Нl. Nikolai russisk-ortodokse kirke i Oslo. Foto fra 1962.

Убранство церкви св. Николая в Осло. Фото 1962 г.

и их наследие, стремясь передать их новым поколениям на понятном им языке и в доступной им форме.

В 1986 г. церковь св. Николая сильно пострадала от пожара, возникшего из-за неисправности электропроводки. Ремонтные работы удалось начать сразу же, благодаря помощи и поддержке как прихода в целом, так и отдельных прихожан, а также норвежских властей. Большая часть старого убранства либо полностью погибла, либо сильно пострадала от огня. Приходской иконописец Уле Грант Свеле, получивший образование в том числе и в Париже, написал новый иконостас и ряд новых икон. Новые облачения и утварь были закуплены в России, Греции и Польше.

В последнее время количество русских прихожан вновь значительно увеличилось. Всего на сегодняшний день приход насчитывает около 1100 человек различных национальностей. Богослужения проводятся на церковно-славянском и норвежском языках по субботам и воскресеньям, а также в дни больших церковных праздников. Активные и постоянно растущие филиалы прихода имеются в Бергене и в Ставангере, где регулярно проводятся богослужения. Еще один филиал был образован на базе часовни св. Георгия в Нейдене. Большинство прихожан, живущих там, – южные саамы по происхождению. Православная вера и обычаи являются ключевыми элементами их этнической и культурной самобытности. В 1985 был основан скит св. Трифона Печенгского. Скит имеет собственное небольшое издательство, осуществляющее, помимо издания книг и журналов, также просветительскую деятельность, в том числе публикацию статей и организацию докладов.

Приходская газета, "Hellige Nikolai Menighets Blad", выходит 4 раза в год. Церковь также имеет свою домашнюю страничку в интернете: www.ortodoks.com. Лекции и семинары по основам православной веры проводятся в рамках «Православного форума» и в связи с другими мероприятиями. Иконопись и хоровое пение также являются важными формами церковной жизни.

Приход активно сотрудничает с другими церквами и религиозными общинами, в том числе в рамках экуменического движения. Представители прихода являются членами Христианского совета Норвегии, Норвежского форума теологического общения, оргкомитета ежегодного мероприятия «Неделя молитв о христианском единстве», а также некоторых других организаций. Таким образом приход демонстрирует волю и готовность к конструктивному и доверительному сотрудничеству с другими верующими.

В результате многолетних усилий приходу удалось собрать капитал, достаточный для приобретения нового здания. Ремонт и отделка помещения были завершены в течение весны и лета 2003 г. Архиепископ Гавриил прибудет из Парижа для торжественного освящения нового храма 7 сентября 2003 г. Храм находится по адресу: Tvetenveien 13 в районе Хельсфюр в Осло.

С момента основания приход находится в подчинении **Экзархата западноевропейских Православных русских церквей** с центром в Париже. Парижский экзархат входит в состав Вселенского Константинопольского Патриархата.

*Архимандрит о. Иоанн
настоятель православного прихода св. Николая*

Отец Иоанн (Йоханнес Йохансен) родился в Арендале в 1950 г. Принял православие в возрасте 18 лет, два года жил в монастыре Новый Валаам (Финляндия), в 1978 г. держал экзамены по теологии в *Institut de theologie orthodoxe St. Serge* (Париж), в 1981 г. получил степень *sand. theol.* в Университете Осло. Рукоположен в священника в 1980 г., возведен в сан архимандрита в 1990 г.

О. Иоанн – настоятель прихода св. Николая в Осло с 1981 г., а также игумен скита св. Трифона в Хурдале.

